

**«Ποιος είναι αυτός, και πώς τον λεν, που συμβουλεύ-
μας δίνει;»**

Γράφει ο Δημήτρης Νατσιός.

«Τα πρωτεία εις τον σταυρόν! Και δόξα αιώνας αιώνων εις τους σταυρωμένους διά την πίστιν και διά το γένος»

Θεόδωρος Κολοκοτρώνης

Στις 7 Οκτωβρίου του 1838, στην Αθήνα και συγκεκριμένα στην Πνύκα, εκεί που οι αρχαίοι φανέρωναν την δημοκρατία, εκεί που ο απόστολος Παύλος αποκαλύπτει το όνομα του αγνώστου θεού, που ανέμεναν οι Έλληνες, «το υπέρ παν όνομα» του Χριστού, εκεί ομιλεί ο νέος Ελληνισμός διά στοματος του «πρώτου των Ελλήνων» (Τερτσέτης), του Θεωρή Κολοκοτρώνη.

Ένα απόσπασμα από τον ιδρυτικό του κράτους μας αυτόν λόγο, συμπεριελήφθη στο βιβλίο Γλώσσας της Στ' Δημοτικού. (σελ. 105, β' τεύχος). Το κείμενο όμως λογοκρίθηκε σ' ένα πολύ συγκεκριμένο και κρίσιμο σημείο. Αποσιώπησαν οι συγγραφείς των βιβλίων την παράγραφο όπου ο Γέρος του Μοριά, αναφέρεται στα φρικτά δεινά της Τουρκοκρατίας και στο πώς σώθηκε ο λαός.

Στο προοίμιο του λόγου του ο Κολοκοτρώνης ομιλεί για τους «παλιούς Έλληνες», την διχόνοια που υπήρχε. Αντιγράφω από το σχολικό βιβλίο: «...Τρώγονταν μεταξύ τους και έτσι έλαβαν καιρόν πρώτα οι Ρωμαίοι, έπειτα

άλλοι βάρβαροι και τους υπόταξαν. Ύστερα ήλθαν οι μουσουλμάνοι. Οι έμποροι και οι προκομμένοι, το καλύτερο μέρος των πολιτών, μη υποφέροντες τον ζυγόν, έφευγαν...». Ανατρέχοντας όμως στο αυθεντικό κείμενο, μετά την λέξη «μουσουλμάνοι», είπε και κάτι άλλο ο ήρωας. Διαβάζω από τον τόμο «Άπαντα περί Κολοκοτρωναίων», του «ΙΔΕΒ», σελ. 253: «...και έκαμαν ό,τι ημπορούσαν, διά να αλλάξη ο λαός την πίστιν του. Έκοψαν γλώσσες εις πολλούς ανθρώπους, αλλ' εστάθη αδύνατο να το κατορθώσουν. Τον ένα έκοπταν, ο άλλος τον σταυρόν του έκαμε». Τι κουτοπόνηρα αφαιρέθηκε από το βιβλίο που απευθύνεται σε 11-12χρονα παιδιά; Μα οι κακουργίες και τα μαρτύρια που πέρασε ο Ελληνισμός από τους μωαμεθανούς και η σωτηρία του διά του σταυρού του Χριστού. Αυτά τα δύο η νεοταξική λέπρα που είναι θρονιασμένη στους πιο ζωτικούς αρμούς του κράτους, στην Παιδεία και στα σχολεία της, βάλθηκε να τα εξαφανίσει. Η Τουρκοκρατία ήταν περίπου ευλογία, οι μωαμεθανοί σεβάστηκαν την πίστη του λαού. Δεν μας έσωσε η ελληνοσώτειρα εκκλησία, ο κλήρος περίπου δεν επιθυμούσε την Επανάσταση.

Παρένθεση. Στις 24 Μαρτίου του 1967, ο σπουδαίος ακαδημαϊκός Σπ. Μαρινάτος, εκφωνεί στην Ακαδημία Αθηνών, τον πανηγυρικό της ημέρας. Μεταξύ άλλων παρέθεσε και «μετάφρασιν άδειας ταφής χριστιανού, την οποία έδιδον οι Τούρκοι» και είχε δημοσιευτεί στα Μικρασιατικά Χρονικά. (τομ. 3, σελ.16-17). Το κείμενο αποστομώνει τους τουρκοτζουτζέδες της σήμερα. «Συ ο παπάς, του οποίου το μεν ένδυμα είναι μαύρον ως πίσσα, το δε πρόσωπον ως του σατανά, συ ο ιερεύς των μιαρών, συ ο έλκων την καταγωγήν από τον άπιστον Ιησούν, διατάσσεσαι:

Τον εις το έθνος σου ανήκοντα Γρηγόριον, ο οποίος εψόφησε σήμερα, αν και την μεν ψυχήν του παρέδωκεν εις τον σατανάν, το δε βρωμερόν του πτώμα δεν το δέχεται το χώμα, έξω και μακράν της πόλεως ανοίξατε λάκκον και διά λακτισμάτων ρίψατε αυτόν εντός τόπου». («Το Εικοσιένα», «Πανηγυρικοί Λόγοι Ακαδημαϊκών», σελ. 774). Αυτή ήταν η Τουρκοκρατία και οι μωαμεθανοί. Και είναι φανερή η ύπουλη προσπάθεια να αποσιωπηθούν οι θηριωδίες των μωαμεθανών και ταυτόχρονα να μην προβληθεί η πίστη των αγωνιστών στον σταυρό του Χριστού.

Να αναφέρω εδώ τι γράφει ο Αλέξανδρος Μωραϊτίδης (κατόπιν μοναχός Ανδρόνικος), σε άρθρο του στο περιοδικό «Οι Τρεις Ιεράρχαι» (φύλλο

606/1925), για τον μπουρλοτιέρη του αγώνα, τον Κωσταντή Κανάρη, επεισόδια πραγματικά αξιοθαύμαστα.

«Διηγούνται ότι ο Ναύαρχος πιστός τηρητής των νηστειών της Εκκλησίας, μίαν Τεσσαρακοστήν ησθένησεν. Ο δε ιατρός διέταξε να καταλύση χάριν της υγείας του, ζωμόν ή γάλα..

– Αδύνατον! Ηρνήθη ο Ναύαρχος.

– Μα είναι ανάγκη! Ολίγον ζωμόν, επέμενεν ο ιατρός Ορφανίδης.

– Άλλο τίποτε φαγητόν ξεύρετε; Ηρώτησεν επιμένων ο Ναύαρχος.

Τότε ο Ορφανίδης ενθυμήθη το κακάον και συγκατέβη να πίνη από αυτό ο Ναύαρχος.

-Τώρα μάλιστα, υπέλαβεν ο Ναύαρχος. Τώρα σας ακούω. Και κατέλυσε την νηστείαν πίνων κακάο.

Εις τας ιεροτελεστίας επροτιμούσε πάντοτε τον μακαρίτην παπα-Χαρίλαον, έναν πολύ σεβάσμιον εφημέριον της Ζωοδόχου Πηγής, όστις μετά δικαίας υπερηφανείας μου το έλεγε. Με προτιμούσε πάντοτε ο Ναύαρχος, διότι έλεγον καθαρά τας ευχάς και το Ευαγγέλιον πολύ καθαρά χωρίς τερειτισμούς. Εις τούτον λοιπόν τον καλόν εφημέριον διηγείτο ο Ναύαρχος, ότι προ πάσης ναυτικής του πράξεως, κατά τον μακρόν αγώνα της Επαναστάσεως, προ πάσης ναυμαχίας, συνήθιζε να διατάσση γενικόν εξιλασμόν εις το πλήρωμά του. **Την παραμονήν της ναυμαχίας εξομολογούμενοι όλοι οι ναύται του, μετελάμβανον των Αχράντων Μυστηρίων, ηγουμένου του ενδόξου Πυρπολητού, όστις τότε με ακατάβλητον θάρρος προέβαινε κατά του εχθρικού στόλου, βέβαιος περι της επιτυχίας.** Και δεν απετύγχανεν. Ετίμα δε υπερβαλλόντως το ιερατείον ο Ναύαρχος. Μετά την Θεϊαν Λειτουργίαν, δεν εξήρχετο του ναού, πριν συμπληρώση τας τελευταίας του ευχάς ο ιερεύς, αλλ' επερίμενεν εν τω στασιδίω του, έως ου αποδυθή ο ιερεύς τα ιερά άμφια, και τότε ηγουμένου του λειτουργού του Υψίστου ηκολούθει ο ναύαρχος, και ανήρχοντο εις την δροσεράν έπαυλιν, να λάβουν τον συνήθη καφέ μετά γλυκού. Εις μίαν δε Κυριακήν η υπηρέτρια αφηρημένη παρουσίασε τον δίσκον πρώτον εις τον ναύαρχον, εις τον κύριόν της, ούτω κρίνασα, αλλ' ο ευγενέστατος ναύαρχος σταματήσας αυτήν, λέγει μετά γλυκείας πραότητος.

– Καϋμένη! Πόσον έσφαλές! Εις τον Λειτουργόν του Υψίστου πρώτα να πας! Εις τον Λειτουργόν!

Και έδειξε τον παπα-Χαρίλαον με την δεξιάν του».

Νηστείες ο Κανάρης, Θεία Κοινωνία ο Κανάρης, σεβασμό σε απλούς ιερείς ο Κανάρης, που διετέλεσε και καμμιά δεκαριά φορές πρωθυπουργός και τώρα οι νυν αλιβάνιστοι και ακοινώνητοι, ντερλικώνουν τα σουβλάκια παραμονές Χριστουγέννων ή Πάσχα, η Θεία Κοινωνία γι' αυτούς είναι εστία μετάδοσης του ιού – η πιο αντίχριστη βλασφημία – και για σέβας στην ιερωσύνη ούτε λόγος! Γι αυτό και τίναζε στον αέρα ναυαρχίδες γεμάτες μεμέτηδες που «αν έφτυναν επάνω μας», όπως έλεγε ο ήρωας, «θα μας είχαν πνίξει με το σάλιο τους». Τέτοια κείμενα έπρεπε να υπάρχουν στα σχολικά βιβλία. Η δε Επιτροπή για το '21, αν επιτελούσε τον σκοπό της, θα μπορούσε να ετοιμάσει ένα μικρό και κατάλληλο γλωσσικώς Ανθολόγιο κειμένων και γεγονότων, κυρίως αυθεντικές μαρτυρίες για τους ήρωες, και να διανεμηθεί στα σχολεία. Θα ήταν το καλύτερο μνημόσυνο για τις θυσίες τους, ένα ενθύμιο πατριδογνωσίας.

ΥΓ. Ο τίτλος είναι από το ωραίο ποίημα του Αλ. Πάλλη «Κανάρης».

**Δημήτρης Νατσιός
δάσκαλος-Κιλκίς – Μέλος ΙΗΑ**

άρθρα που δημοσιεύονται στην ιστοσελίδα του ΙΗΑ εκφράζουν αποκλειστικά τους συγγραφείς – μέλη του ΙΗΑ. Η ιστοσελίδα του ΙΗΑ δεν λογοκρίνει, ούτε επεμβαίνει σε άρθρα – κείμενα των μελών του ΙΗΑ.

International Hellenic Association

Πηγή : <https://professors-phds.com/>